

Mijn naam is “van Gent”, “Jan van Gent”

Redding? Een ontvoering zul je bedoelen!

Het leven heeft zo zijn wendingen, zo is er geen vuiltje aan de lucht en het volgende moment zit je in zak en as, het kan verkeren.

Mijn leven is niet zo moeilijk. Ik leef van de zee, van dag tot dag, ik ben visser. Ik heb wel eens een wat mindere dag, maar zo zwaar als de dag die ik ga beschrijven heb ik gelukkig nog niet eerder meegemaakt.

Vissen is mijn lust en mijn leven, ik kan niet zonder. Haring en makreel, daar ben ik dol op, lekkere vette vis, smakelijk en je kunt er lang op teren.

Maar naast deze “luxe vis” haal ik mijn schouders ook niet op voor inktvis of een zandspiering, het is maar net wat zich aandient, beter iets dan niets. Ook dat is het leven, niet te kieskeurig zijn en pakken wat je pakken kunt. “Survival of the fittest” noemde Darwin dat en daar ben ik altijd erg druk mee bezig.

Hoe ik in het ongeluk ben gestort weet ik niet, het ongeluk zit nu eenmaal in een klein hoekje en is vaak niet te voorzien. Het kan toeval zijn of domheid. Domheid van mij of van een ander. Dit keer was het domheid van een ander en met grote gevolgen voor mij.

Ik maakte me klaar voor een duik, daarvoor stijg ik meestal zo’n dertig meter op en ga dan als een raket richting het water. Met een snelheid van 150 km per uur ga ik loodrecht het water in. Loodrecht, want anders krijg je na een paar keer zo’n zeer hoofd en kom je ook niet diep genoeg.

Schuim spat op. En dan ben ik onder, ik schiet door het water naar beneden.

Onderwijl doe ik m’n ogen open. Ik kijk omhoog naar het zeeoppervlak, als ik een vis zie stuur ik er met m’n vleugels naar toe. Hebbes! Ik kom weer boven. Drijvend op het water werk ik de vis naar binnen. Daarna stijg je weer op en zal het spel zich weer herhalen. Wat is het leven ook mooi.

Bij mijn laatste duik gaat het mis. Toen ik het water raakte ging er een scherpe pijscheut door mijn linkervleugel, vlak bij mijn elleboog en ik werd meteen scheefgetrokken. Door mijn snelheid duikelde ik door het water, de lucht uit mijn luchtzakken persend. Eén maal boven, hapte ik naar adem en kon ik zien wat er aan de hand was. Er zat een gebogen metalen voorwerp in mijn vleugel, aan de voorkant, net achter het bot. Aan dat metaal zat nog twee meter doorzichtig draad. Hoe ik ook worstelde, dat ijzeren ding kreeg ik er niet uit, alsof er een weerhaak aan zat. Wel merkte ik, te laat, dat het draad zich om mijn lichaam en bek heen had gevouwen. Ik zat gevangen en kon geen kant meer op, niet meer de bevrijding van het opstijgen ervaren. Gevangen op het water, een speelbal van de golven.

Na enkele dagen spoel ik richting het land en strompel even later het strand op. Daar kom ik anders nooit alleen als ik aan gezinsuitbreiding ga denken, maar ik had nu wel wat anders aan mijn hoofd.

Verzwakt lig ik aan de vloedlijn, wachtend op de dingen die komen gaan. Ik voel me uitgeput, versuft en moe. Ik ga een dutje doen.

Er komen mensen en honden langs. Ze laten me met rust of zien me niet, ik merk het niet, ik slaap. Weer komen er twee mensen aan. Deze zien me wel heb ik te laat door, als ze vlak bij me zijn wordt ik wakker. Ik probeer nog weg te komen maar wordt belemmerd door dat vervloekte draad. Die geeljassen hebben zeker ervaring, want die ene heeft me zo te pakken. Ik haal nog wat keren vergeefs uit met mijn snavel, maar ook dan merk ik dat ze vaker met dat bijltje gehakt hadden en dat draad om mijn snavel werkt ook niet mee voor een ferme aanval. "Zo wordt toch niemand graag gewekt". Ze pakken me op en nemen me mee, het maakt me eigenlijk niet zo veel meer uit, ik ben nog zo moe.

In een gebouw met nog veel meer vogels wordt ik uit mijn "veilige" doos gehaald. Een vrouwtje dat ze Laura noemen begint aan mijn draad en metaal te sjorren. Ik wil uithalen, maar zo'n vent die me van het strand haalde houdt me stevig vast. Mijn hartslag gaat naar de 200, ik wordt duizelig van de stress. "Zet hem maar even in een hok, direct gaat hij nog dood van de stress. Dat is zo gebeurd bij die jan-van-genten. Ik pak ondertussen even een tang om die vishaak door te knippen." Ze zetten me in een hok en dekken het toe. Het wordt donkerder en rustiger om me heen. De stress verlaat langzaam mijn lijf. Als ik weer rustig ben denk ik opeens "Waarom zijden ze steeds "hij" als ze het over me hadden. Ik leg eieren, ik ben geen "hij", maar ja weten zij veel".

Later komt Laura terug met een grote tang en knipt de vishaak in tweeën. De scherpe punt met de weerhaak drukt ze door mijn huid en trekt hem er uit. Ze haalt ook dat doorzichtige draad weg. Ik kan me weer bewegen, ik voel me weer vrij, hoewel vrij, ik moet eerst nog van die Laura af zien te komen en wat uit zien te rusten. Later leer ik dat Laura de beheerder is van het vogelasiel en dat mijn lot in haar handen ligt. Eenmaal in een hok gezet kom ik tot rust en valt de vermoeidheid als een zware deken over me heen. Uitgeput ben ik, ik ga slapen en dromen, dromen over een vlucht boven de golven die zeker weer zal komen.

Honger heb ik niet en krijg ik ook niet. Verzorgd wordt ik inmiddels door ene Micha, hij probeert nog wat vis naar binnen te proppen maar ik heb nog geen trek. Laat mij maar met rust, dat is het beste. Ik ben doodmoe en wil in een diepe slaap wegzakken om krachten op te doen voor de dag van morgen. De volgende ochtend voel ik me een stuk beter. Ik ben niet meer moe, voel me als herboren, mijn geest bevrijd van alle belemmeringen en pijn. Mijn vleugel deed het weer en zat vol kracht. Vliegen wilde ik, vliegen, weg hier vandaan, naar de zee en weer drijven op de wind. Ik klapte met mijn vleugels en zette af. Ik kwam los van de grond en ging omhoog, vloog dwars door het dak van mijn hok en dwars door het dak van het vogelasiel de vrijheid tegemoet, mijn dode lichaam achter me latend. De zilte zeelucht wees me de weg, ik zou vrij zijn, nooit meer moe zijn en eeuwig over de eindeloze zee kunnen vliegen, ik ben weer gelukkig.

Ontvoerd was ik, door die geeljassen van de dierenambulance, ze hebben gewoon niets op met een ziek dier.

Ronald Post